

naar de beweeglooze massa, in het flauwe schijnsel van de kwijnende olielamp; zijn handen omprangden als bezinningloos zijn slapen. Dan, ineens, was de Javaansche recht gesprongen, en het hoofd achterover, gilte ze, krijschend en rauw; „Toelong *), toelong” en ze stortte wankelend de kamer uit, terwijl de vingers, als worgend, de eigen keel omgrepen. Weer klonk de noodkreet „Toelong, toelong, amok!” Hij hoorde in de gang een kermenden gil en dan, vlak bij zijn deur, de val van een lichaam en een kreunend, steeds weer herhaald: adoe, adoe!”

Ik moet helpen, dacht Bart, God, wat heb ik gedaan! Strompelend, op doode voeten, kwam hij tot de deur; het steunen was even niet hoorbaar, een beladen stilte suisde beklemmend. Hij duwde de deur open en struikelde bijna over het ineengekrompen lichaam van Tasminah. Naast haar hurkte de kebon en het leek Bart, alsof ze samen fluisterden, want toen de jongen opstond, begon ineens, met volle kracht, het pijnlijk kreunen weer. De jonge Javaan had de bonte kain om zijn schouders getrokken; brutaal, met onverholen wrok, loerden zijn donkere oogen uit hun diepe holten, maar hij zei geen enkel woord. Bart zag hem het lampje van de tafel nemen en weggaan door de buiten-deur. Hij gaat hulp roepen, begreep hij, de koelieloods opkloppen misschien, hij huiverde.... Ajo, ajo,” suste hij en raakte met schuwe vingers haar schouder. „O, laat me maar dood gaan, laat me maar dood gaan,” kermde ze „adoe, adoe!”

Geleund tegen den muur bleef hij wachten; er moest nu toch wel iets gebeuren; alles was beter dan dit. Misschien zou de verpleger zeggen, dat ze dood ging, dood! Hoe kon dat zoo maar ineens. Ja, waarom kon dat niet? En dan had hij dat gedaan, hij, Bart van Geen! Maar zoo onmogelijk leek hem dit, dat hij opeens, hardop, lachte, die meid stelde zich aan, was woedend op hem en nam zoo haar wraak! Nu dadelijk konden ze hier zijn, natuurlijk zou hij Mac geroepen hebben, de toeverlaat van allen op dit terrein. O, als Mac maar kwam, hij verlangde opeens hevig naar een vriendestem. Zijn hoofd leunde zwaar tegen den muur; kon hij maar neervallen op zijn bed en niets meer weten, maar hij mocht dit lichaam toch niet zoo alleen hier achterlaten; beestachtig zou dat zijn! Wat is er van me geworden, dacht ie, ja, zoo moest het ook wel komen en ineens stond het dreigende gezicht van den kebon voor zijn geest. Hij zou van moord vertellen aan de koelies en straks zouden ze komen, het machteloze lichaam zien.... en dan.... Och, laat maar, dacht hij moe, het leven is toch ook zooveel niet....

Toen hij in de verte het eerste geluid van stemmen hoorde, bewoog hij zich niet, maar een gevoel van bevrijding kwam over hem. Even later leek het erf, rond het stille huis, vol pratende menschen, boven alles uit hoorde hij de bevelende stem van Mac-Arthur en toen zag hij ze

*) Help.